

[Kai Moltke.]

processen og den moral, som blev fastlagt dér, at det går galt, når man tvinger folk til at lystre ordrer uden at have medbestemmelsesret; så handler de i modstrid med visse humanitære principper, som er blevet håndhævet efter den sidste krig — i alle tilfælde i teorien. Det kan være lige så betænkeligt at sige, at en ung mand godt kan have et kørekort, men ikke har lov til at øve politisk indflydelse; det kan der jo også godt opstå ulykker af.

Det tredje og afgørende spørgsmål, som jeg kunne lide at drage frem her i denne korte udredning, er det ganske enkle, at selvfølgelig bør myndighedsalderen — retten til at disponere over de penge, man selv tjener, retten til at indgå økonomiske forpligtelser, hvilket hænger ganske nøje sammen med udviklingen i samfundet — og 18 års valgretsalder falde sammen. Tingene må føres å jour ud fra den erkendelse, at vi har en ungdom med bedre uddannelsesmuligheder, med større aktivitet i alle samfundsfunktionerne end tidligere, men også med større forudsætninger. Det, som sikkert vil være bedst egnet til at sætte ungdommen uden for den normale kanalisering af deres ønsker, vil være at give dem dette stempel: I kan bestille noget, I kan få lov til at blive soldater, men I kan pinedød ikke være med til med stemmesedlen at bestemme, hvad jeres penge skal bruges til, tilkendegive, hvad jeres syn på den politiske udvikling her i landet er. Jeg tror, det i virkeligheden vil være at overføre myndighedsalderen i dens allersletteste betydning på politiske forhold. Man bør derfor ikke spadserere i to omgange, men tage skridtet fuldt ud ved allerede nu at erkende, at vi har en samfundsudvikling med nye krav og nye forudsætninger, og at tiden derfor er inde til at indføre en myndighedsalder og en valgretsalder på 18 år.

Knud Hertling: Siden Grønland blev en del af det danske rige og vi fik adgang til at have repræsentanter her i det høje ting,

har vi til folketingsvalget haft samme aldersbetingelse som hernede. Sådan vil vi også gerne fortsat have det. Derfor er det ud fra et grønlandsk synspunkt rigtigt og forsvarligt, når regeringen i sit lovforslag om ændring af valgretsaldere ikke er gået så radikalt til værks, som det ønskes fra forskellige sider her i tinget.

Dette er absolut ikke sagt med brod mod nogen af dem, der ønsker en lavere valgretsalder. Det er min personlige opfattelse, at 18 års valgret ville være på sin plads her i landet, hvor ungdommen gennem generationer er blevet opdraget til politisk stillingtagen, bl. a. gennem de forskellige partiers ungdomsorganisationer og pressens virksomhed. Endvidere har ungdommen hernede i denne aldersgruppe sådanne forpligtelser, at en indrømmelse af politisk ansvar til den ville være det logisk rigtige.

Når vi alligevel ikke kan følge den hernede logisk rigtige løsning, hænger det sammen med vor vurdering af tilstanden i Grønland, hvor en mindre radikal ændring efter vor og landsrådets opfattelse vil være at foretrække. Vi må jo tænke på, at valgretsaldere til folketinget også gælder for valg til Grønlands landsråd og for kommunalvalg i Grønland, og netop i sådanne situationer, hvor vurderingen kan være ganske vanskelig, ville det være ret uforvarsomt af os, hvis vi skulle se helt bort fra landsrådets anbefaling.

Jeg sagde ovenfor, at vi i Grønland meget gerne ser samme valgretsalder som hernede bibeholdt, og med den udvikling, der foregår her i landet, må vi nok se i øjnene, at valgretsaldere kan blive ændret igen til et lavere alderstrin end 20 år i løbet af forholdsvis få år. Med denne mulighed i tankerne må det være en opgave for os, som beskæftiger os med den grønlandske politiske udvikling, at prøve på at skabe de forudsætninger, som skal til for at modne ungdommen i Grønland politisk.

Med disse ord har jeg ønsket at tilsige regeringens lovforslag vor positive medvirken.